

LOOMAAED XII KUUD

Kallid sõbrad!

Meie anname välja meie uut loomaaia ajalehe numbrit pärast aastapikkust pausi. Plaanis oli avaldada uus number hooaja alguseks lootusega, et COVID-19 ei takista meie külalisi loomaaeda külastamast, kus nad saaksid jalutada ja lugeda 2021. aastal toimunut. See aasta tundus keerulisena, küll aga paistab ta praegu lihtsamavõitu ja peaaegu meeldivana. Nüüd on meil eriti vaja jagada teiega infot meie loomakestest – teie sõpradest – kuidas nad elavad sõja ajal, mis on nendega juhtunud okupatsiooni ajal ja palju muud. Sel keerulisel ajal saime hakkama vaid lühikese numbriga, sellepärast kirjutamegi olulisimatest asjadest.

Tõsi, et kõik selgub võrdluses – ja praegu tundub tavaline jalutuskäik perega pühapäeval juba (mitte päris turvalise) seiklusena – ja kõik need mured COVID-i ajast tunduvad kerge soojendusena, mida läks meie Aiale isegi tarvis. Nii et, missugune on loomaaia elu sõja ajal?

Aed sattus sõjaolukorda kohe esimestest päevadest. Lühidalt taastame ajaloo: 24. olid kõik töötajad üsna segaduses ja ainukene asi, millele suutsime pühendada oma päeva, oli diisli otsing. Tanklatesse tekkisid järjekorrad ja mõistus kordas kogu aeg, et elektri väljalülitamised on lihtsalt aja küsimus. Tagantjärele kinnitame, et elektrist jäime ilma kolmandal sõjapäeval ja gaas kadus umbes nädala hiljem. Seda me küll ei oleks oodanud. Nagu mõistate, külmus on meie suur vaenlane, suurem kui nälg, sest toiduportsioone saab kitsendada, aga külm tapab soojanõudlikke loomi, kelleks on kõik loomad talvistes siseruumides ehk 80% meie aia loomadest. Peaaegu korraga. Meie suureks õnneks planeerisime jõeohukot-ta pelletikatlad, ning jõudsim paigutada paar lisa pelletikatelt teistesse ehitistesse. See oli teine faktor, mis aitas meil jääda ellu.

Esimene oli see osa meie meeskonnast, kes jäid kohale pärast seda, kui Dõmeri rajooni tulid vene sõdurid. Teisel sõjapäeval lasti õhku kõik sillad üle Irpini jõe selleks, et takistada vene armee liikumist. Loomaaed koos terve Dõmeri rajooniga jäi n-ö ära lõigatud. Rohkem kui kuu aega olid viis zooloogi, arsti, vabatahtlik ja kaks turvameest ööpäevaringselt Aias kuni vene sõdurid põgenesid sealt märstikuu lõpus.

Nad elasid jalutusaedades, kus hoidsid vähemalt mingit temperatuuri eksotilistele loomadele, sõid seda, mis jäi söödakööri, ja siis seda, mis oli kättesaadav kohapeal, või seda, mis sai kuidagimoodi toimetatud Punase Risti abil nn suurelt maalt. Lisaks sellele, paar meie töökaaslastest zootehnikut jäid oma okupeeritud külla, käisid tööl läbi vene blokpostide ja tõid kaasa kõike, mida vähegi said. Au ja kiitus nendele!

Okupatsioon algas just kuu lõpus, kolm päeva enne igakuist toidukohaletoimetamist, selle-

pärast oligi köök praktiliselt tühi. Viimasel päeval ei jõudnud me midagi sinna toimetada ja ausalt öeldes ei mõelnudki, et jääme sellest võimalusest Aeda sõita nii ruttu ilma. Vene väed tekitasid blokpostid purustatud silla ette ning takistasid igasugust liikumist Dõmeri suunas. Võimalus oli sõita ainult Kõjivisse, tagasi ei lastud kedagi. Nii et kes jäi, see jäi, kes sõitis mine-ma, see ei pääsenud. Ainukene reaalne ühendus Aia meeskonnaga oli Punane Rist, 4 inimest, keda venelased lugesid üles ja kuni 25.märtsini lubasid üle silla koos ravimitega, toiduvarudega ja kõigega, mis sai enda seljas sinna kanda. Kokkuvõttes, Aed sai arvestada ainult sellega, mis oli kohalikel külas või mida tõid inimesed, kes evakueerisid.

Mõnda aega julgesid meie töötajad minna toitu või kütet otsima nende aadresside järgi, mida andsid külla jäänud inimesed.

See töötas seni, kuni oli levi, hiljem muutus aga võimatuks, sest ringi käimine tühjaks jäänud külas oli taunitav nii venelaste kui ka kohalike poolt. Kõik naabruskonnast jagasid meiega oma varusid. 355. bussiliini töötajad andsid meile natuke oma diisli, mis võimaldas panna generaatorit tööle paariks tunniks päevas. Veel kord täname.

Esimestel päevadel meie zooloogid paigutasid kõik meie ahvid ümber väikestes transpordipuurides jõeohukotta. Transpordipuur on väike puur, milles transporditakse muuhulgas ka koduloomi kolimisel. Arvatakse, et ööpäev on juba raskelt talutav. Aga meie loomakestel tuli seal istuda nädalaid, ja ütlen juba praegu ette, et see väsitas nad suuresti ära ja mõne ka tappis. Päästa loomi sõja ajal ei ole lihtne. Kui väikestele saab veel kuidagimoodi soojust anda, kuhugi paigutada ja toita, siis suurematega on see juba lahendamatu ülesanne. Ninasarviku peale pole võimalik panna tekki ja kui temperatuur langes 18 kraadini, siis järgmisel

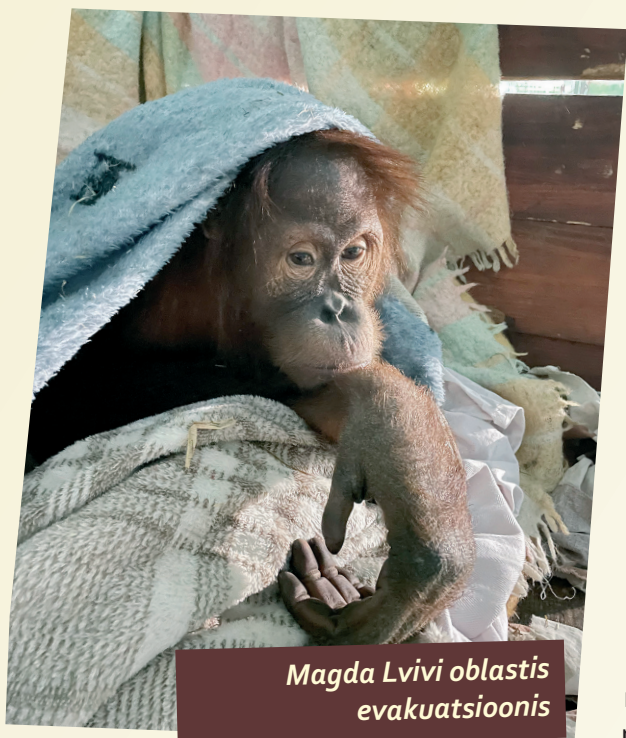
Pilt okupatsioonist, John, märts 2022. aastal

hommikul hakkas meie Artši aevastama. Õnneks tegime, nagu igal suvel, heinavarusid, seega kabiloomadel oli, mida süüa. Toiduportsjonid jäid väiksemaks – ainult hein, aga nad siiski olid olemas. Ahvid läksid õudsa dieedi – porgandite ja õunte – peale. Porgandeid oli laos kõike rohkem, õunu tõid meile naabrid. Ja miskit keetsid ka meie zooloogid lõkkel, lisades sinna midagi lõhnaks.

Aias pöörame suurt tähelepanu kõikidele loomadele, aga on arusaav, et igal töötajal on oma lemmik. Minu peres on kõik suhteliselt lihtne, ja kui algas okupatsioon, meie Annaga mõtlesime kohe orangutanide peale.

Jossja ja Magda kasvasid meie peres veel enne loomaaeda ning pärast nende kolimist jäi nende ema roll siiski Annale. Abiks olid igapäevased kaheksatunnilised kohtumised nendega, kõik püüdlused neile miskit õpetada – „Kujuta ette, Jossja sai aru, kuidas panna kokku kuubikud, näed, kui arukas ta on!” ja suur armastus orangutanide vastu. Mul ei ole see õnnestunud, kuna aja jooksul on Jossja otsustanud, et ühest õpetajast piisab.

Orangutanid on üksikloomad, nn mehed ei ela peredes, ja teise habemega mehe olemasolu ei rõõmustanud teda samuti. Ta oli jätkuvalt sõbralik ja hea meelega istus minuuga koos, aga ta palus, et meie vahel oleks võrk. Teistpidi on tal pahameel, ja kui sa tuled ta jalutusaia sisse, siis näed, kuidas ta ei saa aru, miks sa tulid ilma kutseta. Vahel närveerib ilma põhjusega. Õnneks või mitte, aga orangutanidega ei saa käituda nagu koduloomadega, keda saab treenida ning veenda ümber, kes on siin kodus peremees. Neid ei saa ka jõuga ümber veenda, sest orangutanid on inimesest seitsme korda tugevamad, ja kui ta tahaks, siis see on mõne sekundi küsimus. Midagi taolist on juba loomaaias juhtunud. Ma püüdsin Annale väita, et ka tema peaks oma otsekontakti orangutanidega piirama, sest Jossja on juba suureks kasvanud ja vahel on tal halb meeleolu. Vastuseks kuulsin ainult

Magda Lvivi oblastis evakuatsioonis

Joseph ja sõda

MÕRU SOLVANG:

kuidas evakueeriti meie orangutane Jossjat ja Magdat

vastuvõetamatuid veidrusi nagu „Siis juhtubki nii”.

Esimestest okupatsiooni päevadest rakendas Anna minu suhtes sarnast poliitikat nagu Vladimir Vladimirovitš Aleksandr Grigorjevitši suhtes: sa ju ei jätta oma parimat sõpra hätta, või ma peaks sulle kuidagi teismoodi selgitama? Vahe oli lihtsalt selles, et ka mina tahtsin kõigest jõust meie orangutane päästa, aga šansid ei olnud võrdsed. Siis, kui kadus gaas ja elekter ning töötajad hakkasid ahve ümber tõstma jõuhobukotta, siis sai selgeks, et nüüd on see hetk. Orangutanid ei mahu transpordipuuri ning istuma seal ei hakka.

Esimese evakuatsiooni katse teostasime ise, autoga, tekkide ja tuikestusega, tassisime neid üleveokoha juurde. See operatsioon ei õnnestunud ja peaaegu muutus katastroofiliseks siis, kui Jossja ärkas üles õhku lastud silla peal, ning talle loomulikult ei meeldinud see, mida ta

posti ees. Hädavaevu saime neid jalutusaeda tagasi. Nad olid hirmunud ja üleni mustad ning halvasti reageerisid tuikestusele.

Võtsime pausi, mil mõtisklesime meie vigade üle. Selle aja jooksul – kaks nädalat peale sissetungi – oli venelastel välja kujunenud oma poliitika, mis tähendas seda, et enam nad inimesi Dõmeri rajooni ei lasknud. Sisse lasti vaid neli Punase Risti inimest, üks nendest oli Julia. Palju raskusi tuli neil ületada. Nad kandsid enda seljas toitu ja ravimeid neile, kes jäid okupatsioonitsooni. Mõnda aega kohtusime Juliaga igal hommikul, ning ta pagasisse sai lisatud mõni meie toidupakend või diislikanister. Siis ta läks jalgsi üle jääkülma jõe, kus vesi ulatus vööni.

Koos Juliaga lõpetasime meie orangutanide päästeoperatsiooni. Siis oli kõik juba mitu korda keerulisem, purustatud silla juurde lisandus ohtralt vett. Seega vajasime kaste, mida sai parve peal transportida. Sest parem mitte kujutada tulevikku juhul, kui orangutanid oleks ärganud ülemineku ajal. Ja isegi praegu on hirmus meenutada, et kastid oleks võinud vette libiseda ja kaduda. Teiseks takistuseks osutu-

Pilt sõjadroonist. 2022.a märtsi keskpaik, üleveokoht Demõdovi silla juures. Kuidas teada, äkki see punane plekk ongi meie Julia, ja need varud parvel ongi meie ahvid.

nägi. Ta arvas, et sellest tassimisest saab pääseda silla käsi- puude abil. Suure jõuga saime temaga hakkama. Siin peab võib-olla selgitama, et selles olukorras ei kuulaks ta isegi Annat, sest sel hetkel tahtsid mõlemad orangutanid teha haiget meie Aia töötajatele. Ja kõik see leidis aset vene blok-

sid külmad ilmad ja lumi. Aga meie suureks õnneks nägid vene sõdurid läbi aukude ahve ega käskinud kaste avada. Punane Rist toimetab orangutane üle jõe, meie toppisime nad autosse ja tormasime koju. Magda ei ärganud umbes tund aega ja mingi hetk oli isegi hingamisvõimetu. Jossja ärkas

Koos kodus

aga varem ning hakkas märatsema, kuni nägi oma lapsepõlvevoodit ning lihtsalt kukkus sinna, et edasi magada.

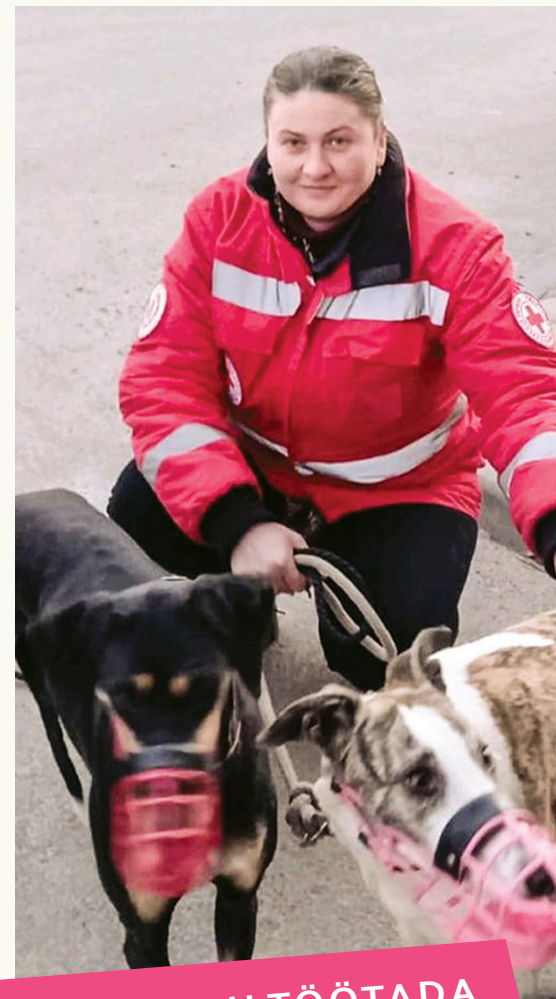
Ja juba järgmisel päeval tulid meie sõbrad appi kinnistama kõike, mis võiks orangutanide kätte sattuda. See jalutsaed oli nende jaoks liiga väike, kuna see polnud mõeldud suurte orangutanide jaoks. Ülejarg-

misel päeval selgus, et toas on neil sama halb olla kui loomaaias, kui mitte võtta arvesse soojust ja loomulikult toitu. Asusime meie töökaaslastele helistama. Jossja ja Magda said Drogobõtsi linna loomaaeda nimega „Limpopo“. Sinna toimetasime ka teisi ahve peale meie Aia vabastamist, 31.märtsil. Peale „Limpopo“ tahaks avaldada tänu ka teistele loomaaedadele, kes ulatasid käe raskel hetkel. Ahve on meil palju, ja enamuse neist sai koha Rivne ja Lutski loomaaedades.

Meie Aed avas taas uksed 14. mail ja päev varem ootasid neid kõiki jalutsaegade juures. Ilma igasugu liialduseta hakkas mul kurb siis, kui töökaaslased tõstsid teisi ahve maha ja kuskil veoauto lõpus ilmusid Jossja ja Magda näod. Orangutanid heitsid vaid koraks pilgu minu peale ja siis

vaatasid kuidagi minust mööda. Nad ei reageerinud mu tervitussõnadele ega minule. Nad olid otsekui väsinud inimesed, nad vaatasid minust eemale ja kuhugi kõrvale. Nad käitusid pigem nagu solvunud vanakesed, kes saavad kõigest aru, aga ei näe põhjust midagi selgitada, kuna nad on oma jutukaaslastes niivõrd pettunud. Mõned väidavad, et loomad ei oska oma mõtteid korrektselt edastada, kuna nad ei oska rääkida. Aga Jossja transpordipuursti kostis üsna selgelt, et ei pea millestki eest vabandama või midagi selgitama, meiega lihtsalt ei tohi niimoodi käituda...

Orangutanid ei ole kättemaksuhimulised, nad on juba kohanenud, suhlevad meiega ja märatsevad. Vahel ajavad Anna närvi. Kui kuskil kolistas, vaatavad taevasse. Nad kartsid äikest ka varem ja iga kord tõttasid meile sülle. Ja kahenädalase okupatsiooni jooksul viibisid nad piiratud ruumis, kust ei olnud näha rakette ega tanke. Seega nad vist arvasid, et see oli lihtsalt üks pikk ja kohutav äike.

MUL ON AU TÖÖTADA

SELLISTE INIMESTEGA

P.S. TEIE KÜSITE
LOOMULIKULT, KUIDAS
ELAB MEIE JULIA?

Ta pandi kinni kaheks nädalaks pärast meie orangutanide lugu. Alguses pandi ta lukku Dõmeris, siis olid valgevene ja venemaa ja Krimmi poolsaar. Siis vahetati ta välja Zaporizžias. Kujutage ette, mis seisab selle „siis“ taga. Tuleb aeg, ning Julia ise otsustab, mida jutustada. Ja meie kuulame teda suud lahti ning meenutame neid, keda ta on abistanud.

Nii nagu ma arvasingi, kohe pärast vabastamist asus Julia tööle. Ta läks abistama lastekodusid Ida-Ukrainas. Meie jaoks on suur au saada tuttavaks Julia ja ta töökaaslastega Punasest Ristist.

SIGADE KÕRVAD JA KÄRSAD

või hea
lõpuga lugu

Aeda astub sisse meie „rindesõber“ Valentõn. Ta on üks vabatahtlikest, kes viisid inimesi siit minema okupatsiooni ajal. Sellest algas meie sõprus, sest muuhulgas tuli tal otsida toitu meie loomadele.

Seeses öelduga on mul teile üks lugu. Teie võite muidugi naeratada ja vastata, et see on mingi nali, aga see on päriselt üks tõsijutt.

Ühelt kenalt neiu nimega Oksana sain ma märtsi keskel teada, et Dõmeri küla lähedal on mingi tsehh, kus töödeldi varem sööta, ja kuhu on jäänud veel kõlbikud n-ö toiduvarud – sea peade osad.

Ma helistasin Valentinile ning edastasin esmase infot selle täiendusega, et oota hetk, ma täpsustan, ja kohe helistan tagasi. Sina aga võid juba sinna suunduda. Edaspidi arenesid asjaolud igaühe teatel erinevalt.

MINU MÄLESTUSED ON JÄRGMISED.

Oksana helistas veel kord tagasi ja ütles, et tuleb Dõmeri külla sõita, sissesõidu juu-

res on kohe need samad tsehhid, ühes neist on külmpigid, kus hoitakse just seakõrvu ja kärssasid. Ma püüdsin Valentõnile märku anda, kuid ta ei võtnud vastu. See oli kummaline, sest okupatsioonis levi ei töötanud, ja kui telefon helises, siis kohe vastati. Teispidi pidi inimene kuhugi künkale ronima ja kõnet ootama. Sel juhul helistasin võibolla viis korda, ühendus on, aga vastu keegi ei võta. Siis kirjutasin talle sõnumi, mis on mul veelgi alles, milles selgitasin, et minge palun sinna ja võtke seda ja toda.

VALENTÕNI MÄLESTUSED.

Teel Dõmerisse sai ta aru, et tunneb seda kohta ning järgmisi juhiseid ei vaja. Sõitis sinna ja läks otse tsehi. Seal pandi ta ebasõbralikult pikali, automaatpüss nina

ette ja alles siis küsiti, mida kuradit ta seal teeb. Tuli välja, et need tsehhid olid vene sõduritele varjupaigaks. Seal oli palju inimesi ja tehnikat. Siis helises telefon, esimest korda, kolmandat, viiendat jne. Ülem küsis, kes see talle nii usinalt helistab. Ja kuna Valentõn on väga aus inimene, jutustas ta ülemale oma sõidust ja selle eesmärgist. Talle anti telefon tagasi just sel hetkel, kui sinna laekus mu sõnum. Ülem luges läbi, näitas Valentõnile külmuksu, käskis võtta seda, mille järgi ta tuli ning siis minema kasida! Selline hea lõpp paneb ju muigama.

Vaenlase sõduritel oleks võinud ju olla ka teine reaktsioon, kui nad lugesid, et Valentõnil tuleb võtta nii palju seakõrvu ja kärssasid ja viia need sihtkohta...

Järg. Algus lk 1

Kõige raskem oli kiskjatel. Li-havarused oli kaheks nädalaks, vaja oli liiga palju ja kuskilt saada – praktiliselt võimatu. Loomad ei hukkunud ainult tänu sellele, et okupatsioon kestis võrdlemisi lühidalt – veidi rohkem kui kuu aega. Kui kõik liha lähiümbruses oli tarbitud, tuli mõelda lihtsalt päevakaupa ja mitte keskmisest või pikast perspektiivist. Leidus liha, siis hästi, jumal tänatud, elame-näeme. Julm on niimoodi rääkida, aga kord andis meile šansi edasi elada meie naabrite häda. Meie naabruskonnas on hobuste rantšo, kus nad pidid jalavigastuse tõttu hüvasti jätma alguses ühe hobukese-ga, siis teisega. Ja te saate aru, need surmad toetasid meie elu. Aitäh.

Taevas aia kohal raketi mustrites

Ebatavalistele oludele reageerisid loomad peaaegu nagu inimesed. Mõistes, et midagi lendab ülevalt alla, millele järgneb suur plahvatus, nad vaatasid ülesse ja kükitasid siis, kui kuulsid mürsu vihinat. Ja nad arvasidki ära, et nende mitte kõige lemmikumad betoonist pesapaigad on need samad pommi-varjendid. Ja nad läksidki sinna, kui lahing oli lähenemas.

Meil olid ka tulistamise ohvrid. Otsetabamusi polnud, kuna meie loomaaed asus kahe osapoole vahel. Päev enne vaenlase lahkumist oli nii kõva tulistamine, et meie karud, Tobi ja Kuba, olid täitsa masenduses. Nad lamasid kaks nädalat ja ei avaldanud mitte mingit huvi elu vastu, isegi mitte siis, kui oli juba vaikne, ja meil oli neile normaalset toitu anda. Ninasarvik Artši rebis seinast välja oma riiuli esimesel sõjapäeval, ning meie töötajad palusid teda päev läbi, et ta ei vigastaks ennast ja lihvisid riiuli ääri otse ta nina ees. Nikolai Stepanovitš, meie kaelkirjakute ninamees, kukkus tulistamise ajal põrandale ning suutis ise püsti tõusta. See on huvitav selle poolest, et kukku-

nud kaelkirjakud ei tõuse tavaliselt püsti. Mõned loomad surid hirmu kätte, viskudes vastu seinaga nagu seda on teinud ahvid; või südamerabandusse nagu mõned linnud ja meie triibuline hüään Žuža.

Kahjuks on hukkunute arv hiljem kahekordistunud. Nagu on teada, loomaaia elanikud, nii nagu ka loomad looduses ei näita oma halba enesetunnet. Hommikul on ta täitsa normaalne loom ning lõunal kukub ta lihtsalt maha ja sureb. Hiljem lahingul tuleb ainult imestada, kuidas ta on üldse elanud, kuid välimuse järgi ei saa seda üldse tuvastada.

Niimodi on puukide tõttu surunud meie punane hunt Raduga, sest sõjategevuste pärast ei jõudnud toimetada aeda ravimeid; emane mangobei, Lora, suri insulti. Tema kasvas üles mu köögis. Täitsa tavalistel oludel suri üks imeline ahv, tamariin nimega Uska. Tema ka ei saanud õigeaegselt ravimeid. Nagu näis, mitte kuulide ja laskemootna tõttu lahinguväljal, aga siiski see on otsene sõjategevuse tulemus, lihtsalt aeglasema efektiga. Meie püüame mitte raskelt kurvastada, sest võimatu oli saada sel-

lest olukorrast välja ilma kaotusteta ja me arva-

me, et oleks võinud minna palju hullemini. Kui Ukraina väed poleks meid vabastanud, oleks järgnevat nädal olnud viimane paljudele meie loomakestele. Nad oleks hakanud surema nälga. Kui ma nägin esimest korda meie lõvi Ljudvigit pärast deokupatsiooni, ta oli nii peen nagu nagi. Ta oleks pidanud saama 6 kg liha iga päev, selle asemel sai ta 4kg 4 päeva jooksul. Ma arvan, see kirjeldab ammenda-valt, kuivõrd raske neil oli.

Vaenlase käes said natuke kannatada ka meie kontorid – üldiselt pole see mingi suur kahju. Naljakas on rääkida mingitest kahjust võrreldes teiste ohvritega. Näiteks siit Butšasse on kuskil 20km. Meil on lihtsalt vedanud, kuid ma ei jäta maha lootust leida, kuhu läksid kapist mu uued saapad, mille asemele olid jäetud vanad vene omad. See oli nali, millega tavaliselt vastame küsimustele meie kahjustest. Sest hukkunud loomade elud kuuluvad mitte kahjude, vaid tragöödiate hulka. Taolised tragöödiad leidsid aset varjupaikades ja loomaaedades ja lihtsalt majapidamistes, kus on koduloomad. Kuigi hukkunud

Kamtšatka karud
Tobi ja Kuba, kes alles saabusid
Tšehhi loomaaist

loomi ei saa elustada, saab (ja ka peab) hoolitsema teiste elude eest, muuhulgas lahkunud koduloomi mälestades.

Tulevik ei ole eriti rõõmustav meie jaoks, sest loomaaed ei ole kaubamaja või restoran,

mida saab elektrivõrgust mõneks ajaks välja lülitada, panna kinni ning jätta paremaid aegu ootama. Aeda ei saa isegi „optimiseerida“, sest ta kulub ei saa kuidagi vähendada. Nende hulka kuuluvad sööt, küte, koristus- ja muud teenused – ja tulebki püksirihma pingutada. Meil tuleb päriselt suuri katsumusi läbida, ja võibolla meid ei saa enam eriti üllatada, aga seni, kuni loomaaed saab taas inimesi täis, me vajame teie abi. Sest iseseisvalt loomaaeda üleval pidada me enam kahjuks ei saa.

Meie loomade hoidjad

LOOMAABI

Meie meiliaadress: 1@12.org.ua

Facebook: Парк XII Місяців

Instagram: zoo_12m

Meie fond oli loodud ainukese eesmärgiga – päästa meie Aia XII loomi sõja ajal. Meie fondi kava sisaldab:

- sööt loomakestele
- kommunaalmaksud
- loomade teenindamine

Meie **PayPal**: 1@12.org.ua

Meie pangarekvisiidid:

CHARITABLE ORGANIZATION «XII MONTHS PARK» ANIMALS' RESCUE CHARITABLE FUND»

Code: 43580570

Account IBAN #: UA073005280000026006455080336 eur usd czk pln

Beneficiary's bank: OTP BANK JSC 43 Zhylyanska Str., Kyiv, 01033

SWIFT code: OTPVUAUK

Payment purpose: Charity donation

Meie rõõmustame aga selle üle, kallid eesti sõbrad, et saime edastada teile infot selles vormis, milles ta jõuab ka meie külalistele Kõjivis. Ja meid on korraga rohkem – neid, kes teavad, kuidas meil läheb, kuidas me võitleme ja oleme seadnud endale eesmärgiks võita.

Loomulikult ei võitle loomaaia relvaga käes, meie siht on kõigepealt päästa loomi, ja me teame, et paljud loomaaiaid on saanud sellega hakkama teiste sõdade käigus. Kahjuks on kõik riigisisised sõjaaegsed mured pööratud sõjategevustele ja seejärel inimeste päästmisele. Ja see on mõistetu. Vahel juhtub nii, et loomade probleemideni ei jõua või olemasolevad ressursid ei luba seda teha, aga me väga vajame toetust.

Just sellepärast oleme otsustanud meie sõbra eesti loomaaia kaudu edastada sõnumit, et me oleme elus ja me võitleme. Ja me näeme ennast teiega koos vabas Euroopas siis, kui me võidame.

Mõhajlo Pintšuk / Aed XII kuud / Omanik